

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 14 października 2014 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi XI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zasądził od (...) Centrum (...) w Ł. na rzecz U. Z. (1) kwoty: 600,00 złotych tytułem świadczenia z Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych za rok 2013 oraz 135,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt 1 a i b wyroku); oddalił powództwa przeciwko Spółdzielni (...) w K. oraz powództwo H. K. (1) przeciwko (...) Centrum (...) w Ł. (pkt 2); nie obciążył powódek kosztami zastępstwa procesowego w zakresie oddalonych powództw (pkt 3); obciążył i nakazał pobrać od (...) Centrum (...) w Ł. na rzecz Skarbu Państwa kasa Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi kwotę 30,00 złotych tytułem zwrotu opłaty sądowej (pkt 4); nadał wyrokowi w zakresie punktu 1 litera „a” rygor natychmiastowej wykonalności (pkt 5).

Powyższe orzeczenie zapadło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne.

Od dnia 01 stycznia 2012 r. w pozwanym (...) Centrum (...) w Ł. obowiązywał Regulamin ZFŚS. Zgodnie z par.2 regulaminu środkami funduszu administrował pracodawca, w porozumieniu ze związkami ustalał podział środków z funduszu. W par. 4 przyjęto, że świadczenia socjalne nie mają charakteru obligatoryjnego, nie stanowią wynagrodzenia. Wysokość i zakres ich przyznawania zależały od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej uprawnionego. W razie nie korzystania ze świadczeń w danym roku nie służył w zamian ekwiwalent. Podstawą przyznawania świadczeń jest dochód na osobę w rodzinie wskazany w oświadczeniu stanowiącym załącznik do Regulaminu. Oświadczenie pracownik składał do 31 marca każdego roku. W razie ich nie złożenia przyjmowano najwyższy pułap dochodu /par. 5 regulaminu/. Zgodnie z par. ust.3 regulaminu wypłata refundacji dla korzystających z urlopu w ciągu pierwszych pięciu miesięcy roku kalendarzowego następowała po 31 maja danego roku wg. naliczeń na bieżący rok. Pracownik ubiegający się o dopłatę do wypoczynku za tzw. „wczasy pod gruszą” zobowiązany był złożyć w D. Służb Pracowniczych i Płac wnioski /załącznik nr 3 do Regulaminu/ najpóźniej w ciągu 14 dni kalendarzowych przed rozpoczęciem roku. Poza tym musiał skorzystać z urlopu wypoczynkowego obejmującego co najmniej 14 dni kalendarzowych. Wypłata świadczenia następowała zgodnie z terminem wypłat wynagrodzenia nie później niż 30 dni od dnia złożenia wniosku /par. 12 regulaminu./.

W (...) Centrum (...) w Ł. ukształtowała się praktyka składania wniosków o refundację urlopu ze środków Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych zarówno przed rozpoczęciem urlopu, jak i po jego zakończeniu. Ponadto utrzymało się w praktyce, że wnioski pracownicy składali wtedy, gdy otrzymali informację, że są środki na wypłaty i należy to zrobić. Złożenie wniosku po zakończeniu urlopu nie miało wpływu na przyznanie świadczenia. Nawet, gdy pracownik złożył wniosek po zakończeniu urlopu świadczenie socjalne przyznawano i wypłacano przy najbliższej wypłacie. Regulamin ZFŚS nie przewidywał, bowiem konsekwencji złożenia wniosku po wykorzystaniu urlopu. Jeżeli pracownicy korzystali z urlopów w okresie od stycznia do czerwca danego i składali wnioski o refundację w tym czasie, wówczas T. D. przetrzymywała wnioski, aż do daty wypłaty świadczeń przypadającej począwszy od 01 czerwca danego roku. U. Z. zawsze składała taki wniosek po zakończeniu urlopu. W latach poprzedzających 2013 r. o przyznaniu świadczenia pracownicy dowiadywali się, gdy wzywano ich telefonicznie po odbiór kwot świadczenia. W 2013 r, decyzja w pozwanym (...) o tym, że będą w tym roku wypłacane świadczenia socjalne została podjęta już w maju. W ostatnich 4 latach nie zdarzyło się, aby w pozwanym (...) nie wypłacono komuś spornego świadczenia, jeżeli spełniał warunki do jego nabycia i złożył odpowiedni wniosek. W 2013 r. w (...) Centrum (...) w Ł. naliczono na ZFŚS kwotę 830.733,90 zł, z tego do 30 czerwca 2013 r. wydatkowano 243.524 zł.

W 2013 r. pozwanym(...)nie obowiązywał plan urlopów.

W 2013 r. w pozwanym (...) najniższa kwota refundacji wynosiła 600 zł.

W pozwanym (...)zapewniano pracowników przekazywanych do Spółdzielni, że otrzymają wypłaty świadczeń socjalnych z Funduszu.

W 2013 r. powódki nie otrzymały wypłaty świadczenia za czas urlopu wypłacanego w poprzednich latach przez (...) Centrum (...) w Ł.. Wypłaty otrzymały osoby kontynuujące zatrudnienie w pozwanym (...). Natomiast w pozwanej Spółdzielni tłumaczono powódkom, że (...) przekazał za mało pieniędzy z ZFŚS. Osobom przekazanym do Spółdzielni, które wykorzystały urlopy jeszcze w trakcie zatrudnienia w pozwanym (...) i w tymże (...) złożyły wnioski o refundację co do zasady nie dokonano wypłaty spornych świadczeń.

U. Z. korzystała z urlopu wypoczynkowego w wymiarze 14 dni w marcu 2013 r. Około 25 marca 2013 r. (po zakończeniu urlopu) U. Z. przekazała swojej oddziałowej w (...) Centrum (...) w Ł. A. W. (1) wniosek o refundację urlopu, tj. o wypłatę świadczenia za tzw. „wczasy pod gruszą” realizowane z Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych. U. Z. nie wiedziała, co dalej działo się z jej wnioskiem o refundację, ani czy i kiedy przyznawano jej sporne świadczenie. Nie składała takiego wniosku ponownie w pozwanej Spółdzielni. U. Z. w 2013 r. spełniła warunki, aby uzyskać świadczenie socjalne /refundację za urlop/ w kwocie 600 zł.

A. W. przekazała wniosek o refundację U.Z. przełożonej T. D.. Nie знаła dalszego losu tych dokumentów. T. D., wnioski o refundację dotyczące pracowników przekazanych Spółdzielni, przesłała A. P. nadzorującej przejętych w Spółdzielni. Nie załączyła do wniosków listy. A. P. nie liczyła ile takich wniosków otrzymała oraz, czy były wśród nich wnioski powódek.

A. P. otrzymywała wnioski o refundację także bezpośrednio od przejętych przez Spółdzielnię pracowników. Wszystkie wnioski przekazywała swoim przełożonym w Spółdzielni. Nie wiedziała co z nimi dzieje się dalej.

Powódka H. K. korzystała z urlopu wypoczynkowego w lipcu 2013 r, czyli już w okresie świadczenia pracy dla pozwanej Spółdzielni. Wykorzystała wtedy 14 dni urlopu. Jeszcze w okresie pracy w pozwanym (...)widziała listę w formie tabeli, osób umieszczonych wg. kategorii osiąganego dochodu na członka rodziny. Wówczas stwierdziła, że umieszczono ją w grupie osób, którym może przysługiwać kwota 600 zł refundacji /najniższa/ z uwagi na relatywnie wysoki dochód na członka rodziny.

Pismem z dnia 26 kwietnia 2013 r. dyrektor (...) Centrum (...) w Ł. poinformował Zakładowe Organizacje Związkowe działające przy (...) Centrum (...) w Ł. o tym, że w związku z wygraniem przetargu na świadczenie usług w zakresie sprzątnięcia i odkażania na terenie Szpitala (...) w Ł. przekazuje Spółdzielni (...) w K. pracowników personelu niższego i obsługi, którzy od 01 czerwca 2013 r. staną się pracownikami nowego pracodawcy w myśl art. 23¹ kp na dotychczasowych zasadach. Pozwani nie zawierali ze sobą porozumienia wskazanego w art. 7 ust.3 c ustawy o ZFŚS.

W dniu 17 maja 2013 r. pozwany (...) Centrum (...) w Ł. zawarł umowę nr (...) ze Spółdzielnią (...) w K. w związku z przeprowadzonym postępowaniem o udzielenie zamówienia publicznego w trybie przetargu nieograniczonego i wyborem oferty Spółdzielni. Umowa została zawarta na okres: 01 czerwca 2013 r. do 31 maja 2015 r. Przedmiotem umowy było wykonywanie kompleksowych usług sprzątnięcia, transportu wewnątrzszpitalnego i usług opiekuńczo-pielęgnacyjnych, higienicznych przy obsłudze pacjenta hospitalizowanego w (...) Centrum (...) w Ł.. Nadzór nad wykonaniem umowy powierzono ze strony Spółdzielni (...). W związku z zawarciem w/w umowy Spółdzielnia przejęła pracowników (...) Centrum (...) w Ł. w trybie art. 23¹kp /wymienionych w załączniku do umowy/ -par. 4 umowy. Przedmiotowa umowa nie zawierała szczegółowych rozwiązań dotyczących warunków na jakich przejęto pracowników (...) w Ł., w tym dotyczących Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych.

W dniu 04 czerwca 2013 r. pozwany (...) Centrum (...) w Ł. przekazał Spółdzielni protokół przejęcia pracowników oraz obowiązujący w (...) regulamin ZFŚS, a także informacje o dochodzie brutto na osobę w rodzinie pracowników wraz z kopią załącznika nr 1 do Zarządzenia nr 58/2013r Dyrektora (...) z dnia 08 maja 2013 r. o wysokości kwoty refundacji dla uprawnionych do korzystania z Funduszu Socjalnego. Dyrektor (...) wskazał Spółdzielni, że od dnia 01 czerwca 2013 r. zobowiązana jest do wypłaty środków ZFŚS dla przejętych pracowników.

Zgodnie z Zarządzeniem nr (...) z dnia 08 maja 2013 r. wydanym przez Dyrektora pozwanego (...) powódki U. Z. i H. K. zostały zakwalifikowane do przedziału dochodu na osobę brutto w rodzinie w kwocie od 2601 zł /przy przedziałach także w kwotach do 1801 zł/.

W dniu 04 czerwca 2013 r. pozwany (...) Centrum (...) w Ł. przekazał Spółdzielni akta osobowe powódek oraz 55 innych przekazanych Spółdzielni pracowników.

W dniu 16 lipca 2013 r. (...) Centrum (...) w Ł. przekazał na rachunek Spółdzielni kwotę 24.303,66 zł wskazując w tytule: „przekazanie środków z ZFŚS za 57 etatów”.

Na powyższą kwotę złożyło się po 426,38 zł na jeden etat razy 57 przejętych przez Spółdzielnię pracowników.

Powyższy przelew nastąpił w następstwie pisma Spółdzielni z dnia 02 lipca 2013 r. wzywającego (...) Centrum (...) w Ł. do przesłania rozliczenia wydatkowania środków z ZFŚS w 2013 r. oraz informacji, czy pozostały do wypłaty jakieś należności pracowników przejętych. W przypadku ich występowania Spółdzielnia domagała się przesłania części środków na ten cel zgodnie z art. 7 ust.3 b ustawy o ZFŚS.

Powódka H. K. (1) była zatrudniona w pozwanym (...) Centrum (...) w Ł. w okresie od dnia 05 listopada 1990 r. do dnia 31 maja 2013 r. w wymiarze pełnego etatu na stanowisku salowej-sanitariusza szpitalnego. Natomiast w okresie od 01 czerwca 2013 r. do dnia 30 września 2013 r. wykonywała pracę na tym samym stanowisku w Spółdzielni (...), która przejęła ją z dniem 01 czerwca 2013 r. Umowa rozwiązała się z przyczyn dotyczących pracodawcy (powódka odmówiła przyjęcia wypowiedzenia zmieniającego warunki wynagradzania w sposób dla niej niekorzystny). Powódka U. Z. (1) była zatrudniona w pozwanym (...) Centrum (...) w Ł. w okresie od dnia 02 marca 2009 r. do dnia 31 maja 2013 r. w wymiarze pełnego etatu na stanowisku starszej salowej. Natomiast w okresie od 01 czerwca 2013 r. do dnia 30 września 2013 r. wykonywała pracę na tym samym stanowisku w Spółdzielni (...), która przejęła ją z dniem 01 czerwca 2013 r. Umowa rozwiązała się z przyczyn dotyczących pracodawcy (powódka odmówiła przyjęcia wypowiedzenia zmieniającego warunki wynagradzania w sposób dla niej niekorzystny).

Obie powódki pozwana Spółdzielnia przejęła w trybie art. 23¹kp z tą samą datą, na dotychczasowych warunkach pracy i płacy. Po raz pierwszy powódki zawiadomiono o zmianie pracodawcy w w/w trybie w dniu 20 i 21 maja 2013 r.

W pozwanej Spółdzielni utworzony jest Zakładowy Fundusz Socjalny. Na podstawie ustawy o ZFŚS pozwana wydała regulamin ZFŚS. W par. 8 regulaminu przyznawanie świadczeń pracownikom oraz ich wysokość uzależniła od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej pracownika. W par. 9 sprecyzowano, że podstawę ustalenia świadczenia stanowi dochód przypadający na osobę w rodzinie wykazany w oświadczeniu pracownika. Aby, pracownik otrzymał świadczenie z Funduszu winien złożyć wniosek i uczynić to przed skorzystaniem z urlopu w danym roku. Taki wniosek podlega rozpoznaniu przez uprawnione osoby, a od decyzji odmownej można odwołać się do Prezesa Zarządu. Ponowna negatywna decyzja pracodawcy i organizacji związkowych jest ostateczna /par. 8 ust. 3 i par. 4 regulaminu/.

W latach 2011-2013 r. pozwana Spółdzielnia naliczała odpisy na Zakładowy Fundusz Świadczeń Socjalnych.

W dniu 29 lipca 2013 r. oraz w dniu 21 sierpnia 2013 r. i w dniu 18 września 2013 r. pełnomocnik powódek wezwała obie pozwane do wypłaty dochodzonych należności. Pozwane odmówiły zapłaty należności. Spółdzielnia wskazała, że nie przejęła długów Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych (...) Centrum (...) w Ł., wobec przejęcia części zakładu pracy. Zgodnie z art. 7 ust.3 ustawy o ZFŚS nowy pracodawca przejmuje tylko odpowiednią część środków funduszu, skorygowaną o należności i zobowiązania zaciągnięte przez dotychczasowego pracodawcę w związku z działalnością socjalną finansowaną z funduszu. Natomiast (...) Centrum (...) w Ł. wskazał, że nie jest poprzednikiem prawnym Spółdzielni.

Wyrokiem z dnia 04 czerwca 2013r w sprawie IVP 622/11 oraz z dnia 12.12.2013r w sprawie IVP 611/11 Sąd Rejonowy w Gdyni oddalił powództwo przeciwko pozwanej Spółdzielni (...) w Ł. o zapłatę świadczeń za czas urlopów dla powodów przejętych przez Spółdzielnię ze Szpitala w trybie art. 23¹ kp. Sąd ten uznał, że przedmiotowe świadczenia

nie mają charakteru roszczeniowego, bowiem nie nadał go regulamin ZFŚS Spółdzielni ani porozumienia zawierane ze związkami zawodowymi.

Tak przyjęty stan faktyczny sprawy ustalony został na podstawie dokumentów nie kwestionowanych przez strony oraz na podstawie zeznań świadków: A. W., T. D., J. P., P. M. i A. P., które były logiczne, wiarygodne, spójne, poparte dowodami z dokumentów i nie sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego. Jedynie zeznania świadka P. M., że T. D. mówiła mu, iż przekazywała do pozwanej Spółdzielni także wniosek o refundację powódki H. K., uznane zostały przez Sąd za nieznajdujące potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym sprawy. H. K. wskazała, że korzystała z urlopu już w lipcu 2013 r. czyli w okresie zatrudnienia w Spółdzielni i wniosek taki składała już w Spółdzielni (...). Twierdzeń tych nie wykazała jednak żadnymi dowodami. Świadkowie nie potwierdzili, aby H. K. z takim wnioskiem występowała. Nie potwierdziły tego także dokumenty zgromadzone w sprawie.

Podstawę ustaleń stanowiły także zeznania powódek, którym zasadniczo Sąd przyznał walor wiarygodności i ocenił, tak jak zeznania wymienionych powyżej świadków. Jedynie zeznania powódki H. K., że widziała listę, na której widniała jako osoba, której przyznano sporne świadczenie, pozostały gołosłowne i niewiarygodne. Powódka zeznała, że składała wniosek o refundację już u nowego pracodawcy, bowiem korzystała z urlopu w lipcu 2013 r, więc w pozwanym (...) mogła co najwyżej widzieć listę – tabelę, w której umieszczono poszczególnych pracowników wg skali dochodu na osobę w rodzinie, wyodrębniając osoby, którym przysługują poszczególne kwoty świadczeń. Żaden ze świadków nie potwierdził, aby powstała lista osób, którym przyznano świadczenia, tym bardziej że wypłacano je automatycznie, gdy dana osoba spełniała wymagane warunki. Gołosłowne pozostały także zeznania H. K., że wniosek o refundację składała w pozwanej Spółdzielni. Zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia miała interpretacja obowiązujących przepisów prawa w zestawieniu z poglądami wypracowanymi w orzecznictwie sądowym.

Oceniając zasadność przedmiotowych roszczeń Sąd Rejonowy uznał, iż powództwo U.Z. zasługiwało na uwzględnienie w całości. Powódka nie tylko spełniła warunki do przyznania spornego świadczenia, ale świadczenie takie winno zostać jej wypłacone przez pozwaną (...), bowiem powódka nabyła prawo do świadczenia w okresie zatrudnienia w (...) gdy wykorzystała 14 dniowy urlop wypoczynkowy i złożyła wniosek o refundację urlopu ze środków Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych. W pozwanym (...) jedynie wypłata środków następowała po 01 czerwca danego roku, sukcesywnie w okresach miesięcznych, niezależnie czy pracownik wykorzystał urlop przed czy po tej dacie. Przesunięcie terminów wypłat spornych świadczeń na okres po dniu 01 czerwca nie miało przełożenia na datę nabycia prawa do świadczenia. U.Z. prawo do świadczenia nabyła w okresie zatrudnienia w pozwanym (...), a jedynie jego wypłata mogła nastąpić po dniu 01 czerwca. Nie można było w tej sytuacji przerzucać odpowiedzialności za wypłatę na pozwaną Spółdzielnię, która w świetle obowiązujących przepisów, nie przejmowała zobowiązań Funduszu Socjalnego w zakresie obejmującym zobowiązania pozwanego (...), których nie wypełnił na dzień przejścia części zakładu na pozwaną Spółdzielnię.

Zgodnie z art. 3 ust.1-2, ust.5 i 5a ustawy z dnia 4 marca 1994 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych / Dz.U.2012.592 j.t., ze zm./ fundusz tworzą, z zastrzeżeniem ust. 2, pracodawcy zatrudniający według stanu na dzień 1 stycznia danego roku co najmniej 20 pracowników w przeliczeniu na pełne etaty. Pracodawcy prowadzący działalność w formie jednostek budżetowych i samorządowych zakładów budżetowych tworzą Fundusz, bez względu na liczbę zatrudnianych pracowników.

Świadczenie urlopowe, o którym mowa w ust. 4, wypłaca pracodawca raz w roku każdemu pracownikowi korzystającemu w danym roku kalendarzowym z urlopu wypoczynkowego w wymiarze co najmniej 14 kolejnych dni kalendarzowych. Wypłata świadczenia urlopowego następuje nie później niż w ostatnim dniu poprzedzającym rozpoczęcie urlopu wypoczynkowego, o którym mowa w ust. 5.

W przypadku braku Funduszu pracodawcy wypłacają więc świadczenie na warunkach wskazanych w art. 3 ust.4 ustawy.

Przepis art. 7 ust. 3 powołanej wyżej ustawy, stanowi natomiast, że w razie przejścia zakładu pracy w trybie art. 23¹ Kodeksu pracy na pracodawcę zobowiązanego do tworzenia Funduszu, Fundusz pracodawcy przejmującego przejmuje środki pieniężne, należności i zobowiązania Funduszu pracodawcy przekazującego.

W razie przejścia zakładu pracy w trybie art. 23¹ Kodeksu pracy na pracodawcę, który nie jest zobowiązany do tworzenia Funduszu, pracodawca przejmujący przejmuje środki pieniężne, należności i zobowiązania Funduszu pracodawcy przekazującego. Nadwyżka przejętych środków pieniężnych wraz z odsetkami oraz przejętych należności wraz z odsetkami nad przejętymi zobowiązaniami wraz z odsetkami nie stanowi przychodu pracodawcy przejmującego, jest gromadzona na odrębnym rachunku bankowym lub wydzielonym subkoncie i podlega wydatkowaniu na zasadach określonych ustawą dla dokonywania wydatków z Funduszu. Art. 8 ust. 2 stosuje się odpowiednio /art.7 ust. 3a w/w ustawy/.

Za najistotniejszą w okolicznościach sprawy regulację Sąd uznał przepis art. 7 ust. 3 b ustawy, wedle którego w razie przejścia części zakładu pracy w trybie art. 23¹ Kodeksu pracy na pracodawcę zobowiązanego do tworzenia Funduszu, Fundusz pracodawcy przejmującego zwiększa się, w części przypadającej na liczbę przejmowanych pracowników, o równowartość środków pieniężnych Funduszu pracodawcy przekazującego, skorygowanych odpowiednio o należności i zobowiązania Funduszu - według stanu na ostatni dzień miesiąca, w którym następuje przejście.

W ostatnim dniu miesiąca, w którym nastąpiło przejście części zakładu pozwanego (...) na Spółdzielnię tj. na dzień 30 czerwca 2013 r. licząc, należności Funduszu pozwanego (...) obciążone już były wierzytelnością /zobowiązaniem/ dla powódki U. Z., która nabyła prawo do spornego świadczenia w chwili spełnienia wszystkich przesłanek nabycia świadczenia, co nastąpiło najpóźniej w dacie złożenia wniosku czyli ok. 25 marca 2013 r. Środki pieniężne Funduszu pracodawcy przekazującego pracowników tj. pozwanego (...) winny więc zostać skorygowane o należność tejże powódki. Zdaniem sądu podmiotem zobowiązanym do wypłaty świadczenia dla U. Z. pozostaje więc pozwany (...), a nie Spółdzielnia /bądź oba podmioty solidarnie/, bowiem Fundusz pozwanej Spółdzielni nie zwiększył się o należność dla U. Z.. Zobowiązaniem do wypłaty świadczenia dla U. Z. nadal pozostaje pozwany (...), który winien to uczynić od 01 czerwca 2013 r. począwszy /niezależnie od przekazania powódki z tą datą pozwanej Spółdzielni/. Roszczenie o wypłatę świadczenia powstało bowiem dla w/ w jeszcze w okresie zatrudnienia w pozwanym (...), a jedynie data wypłaty przypadała na dzień od 01 czerwca 2013 r. począwszy. Słusznie więc pozwana Spółdzielnia wskazywała, że zobowiązaniem do wypłaty świadczenia pozostaje pozwany (...). Świadczenie dla U. Z. powstało zgodnie z postanowieniami Regulaminu ZFŚS pozwanego (...) w kwocie 600 zł, a postanowienia regulaminu wprowadziły automatyzm przyznania w chwili spełnienia warunków dochodu na osobę w rodzinie oraz złożenia wniosku po wykorzystaniu 14 dniowego urlopu. Powódka Z. warunki te spełniła. Pozwany (...) nie powinien więc uchylać się przed spełnieniem świadczenia. Wyliczenia należności Funduszu (...) przekazywanego pozwanej spółdzielni wskazywały także, że przekazano mniej niż co najmniej 600 zł na osobę, co także uniemożliwiało wypełnienie zobowiązań Funduszu na kwoty co najmniej 600 zł na osobę jak przewidziano to w Regulaminie pozwanego (...).

Zasady podziału środków pieniężnych stanowiących równowartość odpisu podstawowego, obciążającego koszty pracodawcy przekazującego, dotyczącego roku, w którym następuje przejście części zakładu pracy, określa porozumienie między pracodawcami /art. 7 ust. 3c ustawy/. Przekazanie środków, o których mowa w ust. 3b i 3c, następuje w terminie 30 dni od daty przejścia części zakładu pracy, chyba że porozumienie, o którym mowa w ust. 3c, stanowi inaczej /art. 7 ust. 3d ustawy o ZFŚS/.

W sprawie, nie doszło jednak do zawarcia porozumienia między pozwanymi. (...) Centrum (...) w Ł. samodzielnie dokonał rozdysponowania i przekazania środków funduszu w sposób nie wystarczający na zaspokojenie roszczeń pracowników przejętych z (...). Żadna ze stron nie wykazała, aby pozwani zawierali czy negocjowali porozumienie w tym zakresie. Rozdysponowanie środków Funduszu przez (...) nie mogło więc stanowić podstawy roszczenia powódki U. Z. kierowanego wobec pozwanej Spółdzielni.

Zdaniem Sądu analiza cytowanych przepisów wskazuje, że w razie przekształceń własnościowych (połączenia lub podziału) pracodawcy zmianom podlega także zakładowy fundusz świadczeń socjalnych. Zmiany te polegają na odpowiednim przekazywaniu środków, nie zaś na zmianach zasad samego funkcjonowania funduszu.

Przejęcie środków funduszu w przypadku przejścia zakładu pracy lub jego części na innego pracodawcę jest uregulowane odmiennie w zależności od tego, czy przejmujący pracodawca ma obowiązek tworzenia funduszu, czy też nie. Przejęcie zakładu w całości lub w części obejmuje wszelkie przypadki przekształceń własnościowych lub organizacyjnych, w których dochodzi do zmiany pracodawcy. Nie ma natomiast znaczenia, czy pracodawca przekazujący był zobowiązany na podstawie art. 3 u.z.f.ś.s. do utworzenia funduszu, czy też utworzył fundusz dobrowolnie.

W przypadku przejścia całego zakładu pracy w trybie art. 23¹ k.p. na pracodawcę zobowiązanego do tworzenia funduszu fundusz pracodawcy przejmującego przejmuje środki pieniężne, należności i zobowiązania funduszu pracodawcy przekazującego. Wówczas gospodarowanie środkami funduszu odbywa się na podstawie regulaminu obowiązującego u pracodawcy przejmującego, chyba że inaczej ustalono w porozumieniu pomiędzy pracodawcami / pozwani nie zawarli takiego porozumienia/.

Jeżeli zakład przechodzi w trybie art. 23¹ k.p. na pracodawcę, który nie jest zobowiązany do tworzenia funduszu, pracodawca przejmujący przejmuje środki pieniężne, należności i zobowiązania funduszu pracodawcy przekazującego. Nadwyżka przejętych środków pieniężnych wraz z odsetkami oraz przejętych należności wraz z odsetkami nad przejętymi zobowiązaniami wraz z odsetkami nie stanowi przychodu pracodawcy przejmującego i jest gromadzona na odrębnym rachunku bankowym lub wydzielonym subkoncie oraz podlega wydatkowaniu na zasadach określonych w komentowanej ustawie dla dokonywania wydatków z funduszu.

Pracodawca przejmujący ma obowiązek w celu wydatkowania przejętych środków funduszu sporządzić regulamin funduszu. Wydatkowanie środków będzie następowało na zasadach określonych ustawą o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych - czyli na rzecz osób uprawnionych, przy uwzględnieniu kryteriów socjalnych. Nie ma żadnych przeszkód do tego, by pracodawca przejmujący, w odpowiednim trybie (jak dla tworzenia regulaminu funduszu), "przejął" także treść regulaminu funduszu obowiązującego u przejmowanego pracodawcy.

Z chwilą przejęcia środków u przejmującego zakład pracodawcy zostaje utworzony fundusz, z którego, zgodnie z komentowaną ustawą, mogą korzystać wszystkie kategorie osób uprawnionych w niej wymienione. Fundusz ten jest instytucją pożytku zbiorowego, przeznaczoną na pomoc dla osób znajdujących się w trudnej sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej. Nie ma żadnego powiązania pomiędzy dokonaniem "na daną osobę" odpisu a prawem korzystania z funduszu. W związku z tym brak jest podstaw do tego, by z prawa do korzystania z nowo powstałego na podstawie przejętych środków funduszu wyłączyć osoby zatrudnione u pracodawcy przejmującego.

W tym przypadku nie doszło jednak do przejęcia całego zakładu pracy, a jedynie jego części.

Jeżeli pracodawca przejmujący część zakładu pracy zobowiązany jest do tworzenia funduszu, to jego fundusz zwiększa się, w części przypadającej na liczbę przejmowanych pracowników, o równowartość środków pieniężnych funduszu pracodawcy przekazującego, skorygowanych odpowiednio o należności i zobowiązania funduszu - według stanu na ostatni dzień miesiąca, w którym następuje przejście.

Zdaniem Sądu taka sytuacja występuje w niniejszej sprawie. Aby, ustalić stan środków funduszu, które winny być w takiej sytuacji przekazane do pracodawcy przejmującego część zakładu /tutaj Spółdzielni/, należy:

1) stan środków funduszu pracodawcy, którego część zostaje przejęta, według stanu na ostatni dzień miesiąca należy zwiększyć o należności funduszu (np. raty niespłaconych pożyczek wraz z ich oprocentowaniem, opłaty za korzystanie z innych usług);

2) uzyskane w ten sposób środki należy zmniejszyć o zobowiązania funduszu (np. z tytułu świadczeń, które uprzednio zostały przyznane osobom uprawnionym, ale nie zostały jeszcze wypłacone, jak w przypadku powódki U. Z.); chodzi tutaj o zobowiązania funduszu istniejące w ostatnim dniu miesiąca, w którym następuje przejście, a nie o zobowiązania, które mogą powstać (lub wiadomo, że powstaną) w przyszłości;

3) środki funduszu skorygowane o należności i zobowiązania należy podzielić przez liczbę osób zatrudnionych w ostatnim dniu miesiąca;

4) ustaloną wysokość środków przypadających na jednego zatrudnionego należy pomnożyć przez liczbę pracowników przejmowanych.

Opisany wyżej mechanizm obliczania dotyczy wyłącznie środków zgromadzonych już na koncie funduszu.

Zasady podziału środków pieniężnych stanowiących równowartość odpisu podstawowego, obciążającego koszty pracodawcy przekazującego, dotyczące roku, w którym następuje przejście części zakładu pracy, określa porozumienie między pracodawcami. W praktyce zasada ta dotyczyć powinna wyłącznie przejęć dokonywanych przed dniem 30 września danego roku, bowiem po tej dacie na koncie funduszu powinna znajdować się całość odpisu za dany rok i wówczas dokonywany będzie wyłącznie podział środków już zgromadzonych na koncie funduszu.

Porozumienie to może określać, że odpis ten odprowadzany jest w stosownych częściach przez obu pracodawców.

Przekazanie środków, o których mowa wyżej, pomiędzy pracodawcą przejmującym zakład a przekazującym, powinno nastąpić w terminie 30 dni od daty przejścia części zakładu pracy, chyba że porozumienie zawarte pomiędzy pracodawcami przewiduje inny termin.

Jeżeli środki te nie zostaną przekazane, pracodawcy przejmującemu będzie służyło roszczenie o wypłatę środków pieniężnych zgromadzonych na tym funduszu w wysokości określonej w art. 7 ust. 3b u.z.f.ś.s. (por. wyrok SN z dnia 22 lutego 2008 r., V CSK 437/07, LEX nr 380941).

Za zobowiązania zaciągnięte wobec pracowników i innych osób w związku z działalnością socjalną finansowaną z funduszu odpowiada wyłącznie dotychczasowy pracodawca.

W ocenie Sądu Rejonowego z przepisów ustawy o ZFŚS nie wynika, co dzieje się z funduszem pracodawcy przekazującego część zakładu pracy, gdy pracodawca przejmujący nie jest zobowiązany do tworzenia funduszu. Pozwana Spółdzielnia była jednak zobowiązana do tworzenia takiego Funduszu i zobowiązanie wypełniła. Na uwzględnienie zasługiwała także teza wyroku SN z 08 października 2003 r., IIICK 274/02, w której wyrażono pogląd, że przy stosowaniu art. 7 ust. 3 ustawy z 1994 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych należy mieć na uwadze cel tej ustawy. Sprzeczne z tym celem byłoby przyjęcie, że przepisy wymienionej ustawy pozwalają na finansowanie świadczeń socjalnych przyznanych pracownikom zatrudnionym przez jednego pracodawcę z funduszy innego pracodawcy, przeznaczonych na finansowanie świadczeń socjalnych jego pracowników.

Zgodnie z art. 8 ustawy o ZFŚS, przyznawanie ulgowych usług i świadczeń oraz wysokość dopłat z Funduszu uzależnia się od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby uprawnionej do korzystania z Funduszu.

Zasady i warunki korzystania z usług i świadczeń finansowanych z Funduszu, z uwzględnieniem ust. 1, oraz zasady przeznaczania środków Funduszu na poszczególne cele i rodzaje działalności socjalnej określa pracodawca w regulaminie ustalonym zgodnie z art. 27 ust. 1 albo z art. 30 ust. 5 ustawy o związkach zawodowych. Pracodawca, u którego nie działa zakładowa organizacja związkowa, uzgadnia regulamin z pracownikiem wybranym przez załogę do reprezentowania jej interesów.

O ile zbliżona sytuacja materialna i rodzinna pracowników prowadzi do oceny, że przyznanie im świadczeń w tej samej wysokości nie narusza art. 8 ust. 1 ustawy z 1994 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych, o tyle winna być ona rozpatrywana indywidualnie w sposób przewidziany w regulaminie zakładowego funduszu świadczeń socjalnych.

Regulamin zakładowego funduszu świadczeń socjalnych stanowi podstawę prawną ustalającą warunki korzystania ze świadczeń socjalnych przez osoby uprawnione. Dokument ten należy kwalifikować jako wewnętrzny akt normatywny precyzujący zasady gospodarowania środkami funduszu. Postanowienia regulaminu funduszu wiążą pracodawcę oraz osoby uprawnione w zakresie zakładowej działalności socjalnej. Przyznanie zaś świadczenia poza wymaganym trybem - nawet za zgodą organizacji związkowej - oznacza naruszenie przez pracodawcę regulaminu wykorzystania zakładowego funduszu świadczeń socjalnych, a tym samym naruszenie art. 8 ust. 2 ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych /wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 6 listopada 2013 r., III AUa 318/13, LEX nr 1402875/.

Regulamin ZFŚS obowiązujący w pozwanym (...) precyzował warunki przyznawania świadczeń za czas urlopu i U.Z. warunki te spełniła. Natomiast powódka H. K., która została przejęta przez pozwaną Spółdzielnię, korzystała z urlopu wypoczynkowego dopiero w lipcu 2013r. Wprawdzie wymiar urlopu 14 dni wykorzystowała, a kryterium dochodowe uprawniałoby ją do otrzymania refundacji za czas urlopu w kwocie 600 zł, gdyby nadal pracowała w pozwanym (...), to powódka ta nie wykazała, aby spełniła w Spółdzielni warunki uprawniające do skorzystania ze świadczenia. Po pierwsze zabrakło w sprawie dowodów, aby H. K. złożyła wniosek o refundację wypoczynku oraz, aby został on uwzględniony a świadczenie przyznane wg zasad obowiązujących w pozwanej Spółdzielni. Spółdzielnia posiadała własny Fundusz Socjalny i regulamin dysponowania środkami Funduszu. Wymagał on nie tylko wystąpienia z takim wnioskiem, ale i złożenia go przed skorzystaniem z urlopu. Nie mogły więc w tym przypadku znaleźć zastosowania zasady obowiązujące w pozwanym (...) tj. oparta na praktyce zasada, że wnioski o refundację /niezależnie od postanowień Regulaminu ZFŚS/ można było składać także po zakończeniu urlopu. Poza tym Regulamin Funduszu obowiązujący w pozwanej Spółdzielni nie nadawał świadczeniu za czas urlopu /refundacji/ charakter roszczeniowego. Odmowa przyznania świadczenia mogła skutkować wyłącznie odwołaniem się do pracodawcy, co wynikało z cytowanych w ustaleniach postanowieniach Regulaminu. Powódka H. K. nie nabyła więc roszczenia o refundację wypoczynku od pozwanej Spółdzielni, nie spełniła warunków przyznania tego świadczenia, a wobec pozwanego (...) roszczenia nie nabyła, bowiem nie korzystała z urlopu w okresie zatrudnienia w tej jednostce i nie składała w niej wniosku o refundację.

W razie przejścia zakładu pracy lub jego części na innego pracodawcę staje się on z mocy prawa stroną w dotychczasowych stosunkach pracy, z zastrzeżeniem przepisów § 5 /art. 23¹ §1 kp/.

Za zobowiązania wynikające ze stosunku pracy, powstałe przed przejściem części zakładu pracy na innego pracodawcę, dotychczasowy i nowy pracodawca odpowiadają solidarnie /art. 23¹ § 2kp/.

Z powyższych przyczyn Sąd Rejonowy zważył, że solidarna odpowiedzialność obu pozwanych nie miała miejsca. W przypadku H. K. z przyczyn oczywistych, wobec braku roszczenia o świadczenie, a w przypadku U.Z., z uwagi na wyłączenie solidarnej odpowiedzialności w przypadku roszczenia o refundację wypoczynku przez przepis szczególny art. 7 ust.3 b ustawy o ZFŚS.

Czynności prawne ze stosunku pracy dokonane przez przekazującego pracodawcę są wiążące dla pracodawcy przejmującego. Pracodawcę przejmującego zakład pracy wiążą dotychczasowe warunki umów o pracę. Ich zmiana może nastąpić na zasadach ogólnych. Świadczenie socjalne - refundacja wypoczynku nie ma charakteru wynagrodzenia, ekwiwalentu za wykonaną pracę, ale stanowi element działalności socjalnej pracodawcy. Świadczenie to nie stanowi więc elementu wynagrodzenia, który wszedłby do treści stosunku pracy. Zasady przyznawania takiego świadczenia nie wiążą więc pracodawcy przejmującego, zwłaszcza gdy tworzy własny Funduszu Socjalny.

Z § 2 art. 23¹ kp wynika, że tylko w razie przejścia części zakładu pracy za zobowiązania ze stosunku pracy poprzedzające przejście obaj pracodawcy odpowiadają solidarnie (to znaczy każdy z nich za całość zobowiązania, a zaspokojenie żądania pracownika przez jednego z nich zwalnia drugiego z zobowiązania wobec pracownika - art. 366 § 1 k.c. w zw. z art. 300 k.p.).

Świadczenia wypłacane z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych nie konwenują z odpłatnością za pracę. Stanowią realizację postulatu ochrony interesów socjalnych pracowników (art. 16 k.p. i art. 94 pkt 8 k.p.). Podobnie zwolnienie tych należności z obowiązku składkowego zostało podyktowane brakiem związku pomiędzy przychodem a realizacją zatrudnienia w ramach stosunku pracy. Znaczy to tyle, że cecha ta może być miarodajna w procesie kwalifikacji /wyrok SA w Białymstoku z dnia 14 stycznia 2014 r., III AUa 724/13, LEX nr 1415794/.

Mając na uwadze powyższe powództwo H. K. Sąd oddalił w całości, a U.Z. w stosunku do pozwanej Spółdzielni.

Wobec uwzględnienia roszczenia przeciwko pozwanemu (...) Sąd uznał, iż powinien on zwrócić U. Z. kwotę 135 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego wg stawki minimalnej /art. 98 kpc w zw. z par. 2-5 oraz par. 6 pkt. 2 i par.12 ust.1 pkt.2 rozporządzenia MS z 28.09.'02 r /Dzu. 2013/461 j.t./ w sprawie opłat za czynności adwokackie /.../.

Mając na uwadze zasadę art. 102 kpc Sąd odstąpił od obciążania powódek kosztami zastępstwa procesowego strony pozwanej w zakresie oddalonych powództw. Podstawą była zasada słuszności. Zasady przejmowania pracowników przez Spółdzielnię, w tym w zakresie środków Funduszu nie były powódkom znane, wymagały ustaleń w toku postępowania. Powódki otrzymujące świadczenia przez szereg lat i zapewniane, że świadczenia za rok 2013 zostaną utrzymane i wypłacone mogły być subiektywnie przekonane o słuszności żądań. Dotychczas nabycie prawa do świadczeń było automatyczne po skorzystaniu z urlopu i złożeniu wniosku. W przypadku H. K. o treści rozstrzygnięcia zadecydowały także trudności dowodowe po przejęciu jej przez nowego pracodawcę. Powódka nie była w stanie wykazać, że złożyła wniosek o refundację wobec postawy nowego pracodawcy i sposobu postępowania z wnioskami.

Przepis wyraża zasadę słuszności w orzekaniu o kosztach, stanowiąc wyjątek od zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Szczególne znaczenie dla możliwości jego zastosowania ma ocena zachowania się stron z punktu widzenia zasad współżycia społecznego. Podstawą do takiej oceny może być zachowanie się strony w procesie, jak i jej sytuacja pozaprosowa (stan majątkowy, szczególna sytuacja zdrowotna i życiowa). Wobec utrwalonej w orzecznictwie tendencji do bardzo ograniczonego stosowania art. 5 k.c. przy rozstrzyganiu o merytorycznych roszczeniach pojawia się możliwość szerszego zastosowania zasady słuszności do orzekania o kosztach. Rozstrzygnięcie o kosztach zgodnie z art. 102 nie wymaga wniosku strony przegrywającej. W świetle art. 102 kpc oddalenie powództwa na podstawie art. 5 k.c. może, zgodnie z poglądem judykatury, uzasadniać nieobciążenie strony przegrywającej kosztami procesu na rzecz przeciwnika - zob. postanowienie SN z dnia 13 listopada 1973 r., II PZ 49/73, LEX nr 7337.

Zgodnie z art. 113 ust.1 ustawy o kosztach sądowych /.../ w zw. z art. 98 kpc kosztami opłaty sądowej Sąd obciążył pozwany (...), a wyrokowi w punkcie 1a nadał rygor natychmiastowej wykonalności /nie przekraczając jednomiesięcznego wynagrodzenia powódki/ zgodnie art. 477²§1 kpc.

Apelację od powyższego orzeczenia wniósł pozwany (...) Centrum (...) w Ł. oraz powódka H. K..

Pozwany (...) zaskarżył wskazane rozstrzygnięcie w zakresie pkt. 1, 4 i 5 i zarzucił naruszenie:

1. przepisów postępowania mających wpływ na treść wyroku tj.:

a) art. 233 § 1 kodeksu postępowania cywilnego poprzez:

- dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów poprzez przyjęcie, że po 1 czerwca 2013 roku zobowiązanym do wypłaty świadczeń socjalnych był pozwany (...) (...), w sytuacji gdy regulamin ZFŚS obowiązujący u tego pozwanego wskazywał, że wypłata świadczeń nastąpi dopiero po 1 czerwca każdego roku, a nie precyzuje do kiedy to świadczenie powinno być wypłacane, a zatem w sytuacji przekazania środków na fundusz pozwanej Spółdzielni, to ona była obowiązana do wypłaty należnego świadczenia,

- dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów poprzez przyjęcie, że termin wymagalności wypłaty świadczenia nastąpił 30 czerwca 2013 roku, w sytuacji gdy regulamin ZFŚS (...) (...) oraz zeznania świadków wskazywały, że wypłata świadczenia jest dokonywana przez tego pozwanego, nie wcześniej niż 1 czerwca każdego

roku, przy czym dokładna data wypłat była każdorazowo ustalana przez dyrekcję pozwanego i następowała przy okazji zapłaty wynagrodzenia pracownika,

- przyjęciu, że pozwany (...) (...) jest obowiązany do wypłaty świadczenia Powódce, w sytuacji gdy Pozwany spełnił ten obowiązek poprzez wypłatę świadczenia pozwanej Spółdzielni, która jest obowiązana z kolei do wypłaty świadczenia powódce. Wypłata przez (...) (...) świadczenia Powódce prowadzi w konsekwencji do tego, że Pozwany poniósł ten wydatek podwójnie.

b) art. 328 § 2 kodeksu postępowania cywilnego,

- poprzez nie wyjaśnienie przyczyn odmowy stosowania regulaminu (...) (...), u drugiego pozwanego, w sytuacji gdy pozwana Spółdzielnia nie wypowiedziała powódce warunków w tym zakresie, a zatem winna być obowiązana do wypłaty świadczenia na zasadach określonych w regulaminie (...) (...).

Z uwagi na powyższe skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych za I i II instancję.

Powódka H. K. (1) zaskarżyła wskazany wyrok w zakresie pkt 2 zarzucając mu:

1) obrazę przepisów prawa procesowego, a to: art. 233§ 1 k.p.c. poprzez dowolną a nie swobodną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego co w konsekwencji doprowadziło do dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów poprzez:

- nieuzasadnione przyjęcie, że w toku postępowania H. K. nie udowodniła, iż złożyła do pozwanej Spółdzielni wniosek o refundację wypoczynku, podczas gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego jednoznacznie wynika, iż H. K. (1) wniosek taki złożyła;

- nieuzasadnione przyjęcie, iż w dacie składania przez H. K. (1) wniosku o refundację wypoczynku „wczasów pod gruszą” obowiązywał Regulamin Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych właściwy dla pozwanej spółdzielni, podczas gdy w tej dacie nadal obowiązywał Regulamin Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych właściwy dla pozwanego (...) (...);

- nieuzasadnione przyjęcie, że świadczenie socjalne nie wchodzi do treści stosunku pracy, podczas gdy świadczenie z Funduszu socjalnego należne H. K. (1) jest stanowi element szerszej rozumianego zatrudnienia, którego źródłem jest stosunek pracy, a zatem jest to świadczenie bezpośrednio związane ze stosunkiem pracy

2. naruszenie przepisów prawa materialnego, a to art. 8 kp (zarzut sprecyzowany na rozprawie apelacyjnej w dniu 10 lutego 2014 r.) poprzez jego niezastosowanie, polegające na przyjęciu, iż w dacie składania przez powódkę H. K. (1) wniosku o refundację wypoczynku obowiązywał Regulamin Funduszu Świadczeń Socjalnych właściwy dla pozwanej Spółdzielni, podczas gdy z informacji przekazanych powódce w związku z przejęciem części zakładu pracy na podstawie przepisu art. 23¹k.p. wynikało, iż po dacie przejęcia, tj. po dniu 1 czerwca 2013 roku obowiązywać będą dotychczasowe warunki pracy i płacy i, co za tym idzie, że należało ten zarzut uwzględnić w sytuacji, gdy oddaleniu powództwa sprzeciwiają się zasady współzycia społecznego, naruszone przez pozwanym, takie jak m. in.: obowiązek równego traktowania pracowników i zakaz dyskryminacji.

Wskazując na powyższe skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa H. K. (1) oraz zasądzenie od pozwanym na rzecz powódki kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm prawem przepisanych, za obie instancje. Jako alternatywny zgłoszony został wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W odpowiedzi na apelację powódki pełnomocnik pozwanej Spółdzielni (...) wniósł o jej oddalenie jako bezzasadnej i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania drugoinstancyjnego w tym kosztów zastępstwa radcowskiego według norm przepisanych.

Na rozprawie w dniu 10 lutego 2014 r. pełnomocnik powódek poparł złożoną apelację wnosząc o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie solidarnie na rzecz H. K. dochodzonego świadczenia, a także o zasądzenie kosztów postępowania wg norm przepisanych. Ponadto domagał się oddalenia apelacji (...) (...) Centrum (...) w Ł.. Z kolei pełnomocnik pozwanego (...) (...) poparł apelację własną i wniósł o oddalenie apelacji strony powodowej.

Pełnomocnik pozwanej Spółdzielni (...) w K. wniósł o oddalenie obu apelacji.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył co następuje.

Obie apelacje nie zasługują na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd pierwszej instancji wydał trafne orzeczenie, znajdujące oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym i obowiązujących przepisach prawa. Sąd Rejonowy poczynił poprawne ustalenia faktyczne i dokonał właściwej subsumcji prawnej.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do apelacyjnych zarzutów pozwanego (...) wskazać należy, że zgodnie z art. 233 § 1 kpc. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów, według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Oznacza to, że wszystkie ustalone w toku postępowania fakty powinny być brane pod uwagę przy ocenie dowodów, a tok rozumowania sądu powinien znaleźć odzwierciedlenie w pisemnych motywach wyroku. W ocenie Sądu Okręgowego skuteczny zarzut przekroczenia granic swobody w ocenie dowodów może mieć miejsce tylko w okolicznościach szczególnych. Dzieje się tak w razie pogwałcenia reguł logicznego rozumowania bądź sprzeniewierzenia się zasadom doświadczenia życiowego /por. wyrok SN z 6.11.2003 r. II CK 177/02 niepubl./. Dla skuteczności zarzutu naruszenia swobodnej oceny dowodów nie wystarcza zatem stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest bowiem wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać jakie kryteria oceny dowodów naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając. Ponadto jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to dokonana ocena nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego można było wysnuć wnioski odmienne /post SN z 23.01.2001 r. IV CKN 970/00, niepubl. wyrok SN z 27.09.2002 r. II CKN 817/00/.

W ocenie Sądu twierdzenia apelacji pozwanego zarzucające nieuzasadnione przyjęcie przez Sąd Rejonowy, że zobowiązany do wypłaty świadczeń socjalnych był pozwany (...) (...) nie są uprawnione. Sąd Rejonowy ocenił materiał dowodowy w sposób wyczerpujący i spójny, konsekwencją czego było dokonanie prawidłowych ustaleń faktycznych. Zaprezentował także bardzo szczegółowe rozważania prawne wskazując na podstawy rozstrzygnięcia.

Zdaniem apelującego, regulamin ZFŚS obowiązujący w (...) wskazywał, że wypłata świadczeń następuje dopiero po 1 czerwca każdego roku, a zatem w 2013 r. już po przejściu części zakładu pracy przez nowego pracodawcę - pozwaną Spółdzielnię. W konsekwencji powyższego w sytuacji przekazania środków na fundusz pozwanej Spółdzielni, to ona była obowiązana do wypłaty świadczenia. W ocenie skarżącego, w tym stanie rzeczy wypłata przez (...) (...) świadczenia powódce prowadzić będzie do poniesienia tego wydatku przez stronę pozwaną w podwójnej wysokości.

Odnosząc się do tak wyrażonego stanowiska wskazać należy, że zgodnie z art. 7 ust. 3b-3d ustawy z dnia 4 marca 1994 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych /tekst jedn. Dz. U. z 2012, poz. 592 ze zm./ w razie przejścia części zakładu pracy w trybie art. 23¹ kp na pracodawcę zobowiązanego do tworzenia Funduszu, Fundusz pracodawcy

przejmującego zwiększa się, w części przypadającej na liczbę przejmowanych pracowników, o równowartość środków pieniężnych Funduszu pracodawcy przekazującego, skorygowanych odpowiednio o należności i zobowiązania Funduszu - według stanu na ostatni dzień miesiąca, w którym następuje przejście. Zasady podziału środków pieniężnych stanowiących równowartość odpisu podstawowego, obciążającego koszty pracodawcy przekazującego, dotyczącego roku, w którym następuje przejście części zakładu pracy, określa porozumienie między pracodawcami. Przekazanie środków, o których mowa w ust. 3b i 3c, następuje w terminie 30 dni od daty przejścia części zakładu pracy, chyba że porozumienie, o którym mowa w ust. 3c, stanowi inaczej.

Na gruncie rozpoznawanej sprawy bezspornym było, iż na dzień na dzień 1 czerwca 2013 r. doszło do przejścia części zakładu pracy na nowego pracodawcę, który był zobligowany do utworzenia Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych. Powyższe w zakresie należnych przejmowanym pracownikom świadczeń z tego funduszu skutkowało tym, iż Fundusz pracodawcy przejmującego zwiększał się, w części przypadającej na liczbę przejmowanych pracowników, o równowartość środków pieniężnych Funduszu pracodawcy przekazującego, skorygowanych odpowiednio o należności i zobowiązania Funduszu - według stanu na ostatni dzień miesiąca, w którym następuje przejście. Co do zasad podziału środków pieniężnych stanowiących równowartość odpisu podstawowego, obciążającego koszty pracodawcy przekazującego, dotyczącego roku, w którym nastąpiło przejście części zakładu pracy, - co również było bezsporne - nie zawarto żadnego porozumienia między pracodawcami. Tym samym pozwany (...) (...) w związku z przejściem części zakładu pracy zobligowany był do przekazania pozwanej Spółdzielni środków na zakładowy Fundusz Świadczeń Socjalnych skorygowanych o należności i zobowiązania Funduszu - według stanu na ostatni dzień miesiąca, w którym nastąpiło przejście tj. na dzień 30 czerwca 2013 r.

W myśl regulaminu ZFŚS obowiązującego u tego pozwanego wypłata refundacji dla korzystających z urlopu w ciągu pierwszych pięciu miesięcy roku kalendarzowego następowała po 31 maja danego roku wg naliczeń na bieżący rok. Pracownik ubiegający się o dopłatę do wypoczynku za tzw. „wczasy pod gruszą” zobowiązany był złożyć w D. (...) wniosek najpóźniej w ciągu 14 dni kalendarzowych przed rozpoczęciem roku. Przyjęty został jednak zwyczaj składania wniosków o refundację urlopu ze środków Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych zarówno przed rozpoczęciem urlopu, jak i po jego zakończeniu. Wypłata świadczenia następowała zgodnie z terminem wypłat wynagrodzenia nie później niż 30 dni od dnia złożenia wniosku.

W konsekwencji powyższego, jako zasadną należy uznać konkluzję Sądu Rejonowego, że powódka U. Z. (1), nabyła prawo do spornego świadczenia w chwili spełnienia wszystkich przesłanek jego nabycia, a zatem najpóźniej w dacie złożenia wniosku czyli ok. 25 marca 2013 r. Z tych też względów zasadnie uznano, że na dzień 30 czerwca 2013 r. należności Funduszu pozwanego (...) obciążone były wierzytelnością tej powódki. Nie jest natomiast prawnie doniosła podnoszona w apelacji pozwanego okoliczność, że wypłata spornych świadczeń miała nastąpić najwcześniej 1 czerwca 2013 r. tj. w dniu kiedy to powódka na skutek przejścia zakładu pracy na nowego pracodawcę przestała być pracownikiem pozwanego (...). Na gruncie powołanych przepisów decydujące jest bowiem kiedy określone zobowiązanie (uprawnienie) powstało, a nie kiedy powinno być wykonane (zaspokojone). Jeszcze raz podnieść należy, iż fundusz pracodawcy przejmującego w związku z przejściem części zakładu zwiększa się, w części przypadającej na liczbę przejmowanych pracowników, o równowartość środków pieniężnych Funduszu pracodawcy przekazującego, skorygowanych odpowiednio o należności i zobowiązania Funduszu - według stanu na ostatni dzień miesiąca, w którym następuje przejście. Tym samym fakt istnienia na ostatni dzień miesiąca, w którym następowało przejście konkretnego zobowiązania funduszu, obliłował pozwany (...) (...) do korekty środków przekazywanych na zakładowy fundusz świadczeń socjalnych przejmującego pracodawcy o te właśnie należności. W konsekwencji, wbrew twierdzeniom apelacji, to wyłącznie pozwany (...) (...) odpowiadał za ich wypłatę. Roszczenie o wypłatę świadczenia powstało w okresie zatrudnienia powódki w pozwanym (...). Pozwany (...) przekazał pozwanej Spółdzielni taką ilość środków, która nie pozwalała na zaspokojenie z funduszu roszczeń wszystkich przekazanych pracowników. Obciążanie więc pozwanej Spółdzielni obowiązkiem wypłaty tych środków samodzielnie bądź solidarnie z pozwanym (...) nie miało podstaw prawnych. Okoliczność, że do wypłaty świadczeń z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych miało dojść już po przejściu pracowników do nowego pracodawcy, nie może wpływać na odpowiedzialność dotychczasowego pracodawcy, zwłaszcza gdy wypłata tych świadczeń poprzez przekazanie odpowiednich środków nie

została odpowiednio zabezpieczona. I z uwagi na tę właśnie okoliczność apelujący nie może zasadnie twierdzić, iż poniesie wydatek związany z dochodzeniem roszczeń przez powódkę w podwójnej wysokości.

Skarżący wskazał też, że w wyroku błędnie ustalono datę wymagalności świadczenia na 30 czerwca 2013 roku, gdyż regulamin ZFŚS (...) (...) oraz zeznania świadków wskazywały, że wypłata świadczenia jest dokonywana przez tego pozwanego, nie wcześniej niż 1 czerwca każdego roku, niemniej jednak dokładna data wypłat była każdorazowo ustalana przez dyrekcję pozwanego i następowała przy okazji zapłaty wynagrodzenia pracownika.

Odnosząc się do tej argumentacji wskazać należy, iż ustaleń co do konkretnej daty wymagalności świadczenia należnego powódce Sąd Rejonowy nie poczynił. Sąd przyjął, iż sporne świadczenie zgodnie z regulaminem ZFŚS (...) (...) miało być wypłacane po 31 maja każdego roku zgodnie z terminem wypłat wynagrodzenia. Ustalił też, iż w świetle cytowanych już przepisów prawa nowy pracodawca przejmuje tylko odpowiednią część środków funduszu, skorygowaną o należności i zobowiązania zaciągnięte przez dotychczasowego pracodawcę w związku z działalnością socjalną finansowaną z funduszu istniejące na ostatni dzień miesiąca, w którym następuje przejście (30 czerwca 2013 r.). Wskazany zarzut wydaje się więc być wyrazem nieporozumienia, wynikającym z błędnego utożsamiania przez skarżącego daty wymagalności dochodzonych świadczeń z datą w której równowartość środków na Zakładowy Fundusz Świadczeń Socjalnych przekazywanych przez dotychczasowego pracodawcę winna być skorygowana o należności i zobowiązania funduszu istniejące u dotychczasowego pracodawcy.

Nieuzasadnionym jest też twierdzenie apelanta co do rzekomego braku wyjaśnienia przez Sąd Rejonowy przyczyn odmowy stosowania regulaminu tego podmiotu przez drugiego pozwanego w sytuacji, gdy pozwana Spółdzielnia nie wypowiedziała powódce warunków w tym zakresie, a zatem winna być obowiązana do wypłaty świadczenia na zasadach określonych w regulaminie Wojewódzkiego (...). W ocenie Sądu II instancji powyższy zarzut pozostaje w jawnej sprzeczności z treścią pisemnego uzasadnienia wyroku i stanowi wyłącznie nieudolną próbę obrony stanowiska strony pozwanej. W pisemnych motywach Sąd Rejonowy wskazał bowiem wprost, że w razie przejścia zakładu pracy lub jego części na innego pracodawcę staje się on z mocy prawa stroną w dotychczasowych stosunkach pracy, z zastrzeżeniem przepisów § 5 /art. 23¹ §1 kp/. Za zobowiązania wynikające ze stosunku pracy, powstałe przed przejściem części zakładu pracy na innego pracodawcę, dotychczasowy i nowy pracodawca odpowiadają solidarnie /art. 23¹ § 2kp/. W konsekwencji czynności prawne ze stosunku pracy dokonane przez przekazującego pracodawcę są wiążące dla pracodawcy przejmującego. Niemniej jednak – czego nie zauważył już skarżący - pracodawcę przejmującego zakład pracy wiążą tylko dotychczasowe warunki umów o pracę. Ich zmiana może nastąpić na zasadach ogólnych. Natomiast świadczenie socjalne, jakim jest refundacja wypoczynku nie ma charakteru wynagrodzenia, ekwiwalentu za wykonaną pracę, ale stanowi element działalności socjalnej pracodawcy. Świadczenie to nie stanowi elementu wynagrodzenia, który wszedłby do treści stosunku pracy. Zasady przyznawania takiego świadczenia nie wiążą więc pracodawcy przejmującego, zwłaszcza gdy tworzy własny Fundusz Socjalny. Świadczenia wypłacane z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych nie konwenują bowiem z odpłatnością za pracę. Stanowią realizację postulatu ochrony interesów socjalnych pracowników - art. 16 k.p. i art. 94 pkt 8 k.p. (wyrok SA w Białymstoku z dnia 14 stycznia 2014 r., III AUa 724/13, LEX nr 1415794). Sąd Okręgowy w pełni ze wskazanym poglądem się zgadza. Świadczenia socjalne, choć związane z treścią stosunku pracy, tego stosunku nie tworzą. Zależą od niego, jednakże pozostają bez wpływu na jego realizację. W konsekwencji nie sposób przyjąć, co sugeruje apelujący, iż pozwana Spółdzielnia - jako nowy pracodawca przejmujący część zakładu pracy pozwanego (...) - w związku z tym przejściem związany był treścią obowiązującego tam regulaminu zakładowego funduszu świadczeń socjalnych.

Na uwzględnienie nie zasługiwała także apelacji powódki.

Skarżąca zarzuciła przekroczenie przez Sąd Rejonowy granic swobodnej oceny dowodów - art. 233 § 1 k.p.c. z uwagi na nieuzasadnione przyjęcie, że w toku postępowania H. K. nie udowodniła, iż złożyła do pozwanej Spółdzielni wnioski o refundację wypoczynku, podczas gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego zwłaszcza zeznań powódki oraz świadków T. D. i J. P. jednoznacznie wynika, iż H. K. (1) wnioski takie złożyła.

W ocenie Sądu Okręgowego, dokonana przez Sąd Rejonowy także i w tym zakresie ocena zgromadzonego w postępowaniu materiału dowodowego jest – wbrew twierdzeniom apelującego – prawidłowa. Zarzuty skarżącego sprowadzają się w zasadzie jedynie do polemiki ze stanowiskiem Sądu i interpretacją dowodów dokonaną przez ten Sąd. Jako takie nie mogą się ostać. Apelujący przeciwstawia bowiem ocenie dokonanej przez Sąd pierwszej instancji swoją analizę zgromadzonego materiału dowodowego.

Zauważyć należy, że w apelacji zostały przytoczone wybrane fragmenty wypowiedzi powódki oraz świadków, jak i poszczególne okoliczności o treści dla strony skarżącej korzystnej. Jest to jednak potraktowanie zebranego w sprawie materiału dowodowego w sposób wybiórczy, to jest z pominięciem pozostałego - nie wygodnego lub nie odpowiadającego wersji zdarzeń przedstawionych przez stronę apelującą. Fragmentaryczna ocena materiału nie może dać jednak pełnego obrazu zaistniałych zdarzeń. Prawidłowo zrealizowanym zadaniem Sądu Rejonowego było przeprowadzenie całościowej oceny zebranego w sprawie materiału, ponieważ tylko taka mogła posłużyć do wyjaśnienia istoty sporu.

W ocenie Sądu II instancji twierdzenie powódki H. K., że złożyła w pozwanej Spółdzielni wniosek o udzielenie urlopowego dofinansowania, wbrew sugestiom apelacji, nie znalazło potwierdzenia ani w dowodach z dokumentów, ani w zeznaniach świadków. Podkreślić należy, że same wyjaśnienia powódki w tej materii były sprzeczne. Powódka twierdziła bowiem, iż składała przedmiotowy wniosek w pozwanej Spółdzielni do rąk A. P., a nie składała w pozwanym (...) (...). Z drugiej strony ta sama powódka wskazywała jednak, iż o przyczyny braku wypłaty świadczeń dopytywała w (...) (...), do którego przecież z przedmiotowym wnioskiem się nie zwracała. Faktu złożenia wniosku przez powódkę nie potwierdziła wprost ani A. P. ani T. D., która zeznała, że nie pamięta czy także wniosek tej powódki wraz z innymi został przekazany pozwanej Spółdzielni. Świadek P. M. (2) – którego zeznania w tej części słusznie zostały uznane przez Sąd Rejonowy za niewiarygodne – zeznał zaś, że wniosek powódki nie wpłynął do (...) (...) z drugiej zaś wskazał, że od świadka D. słyszał, iż wniosek powódki w tym zakresie przekazała pozwanej Spółdzielni, czego ta - co już podniesiono - nie potwierdziła. W istocie świadek J. P. zeznała, iż widziała jak H. K. (1) pisała wniosek i oddawała go pani P., jednakże wobec niespójności zeznań samej powódki w tym zakresie i braku potwierdzenia tego faktu przez A. P., wskazanego faktu nie sposób było uznać za udowodniony.

Podkreślenia wymaga, iż ramy swobodnej oceny dowodów są określone wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego, regułami logicznego myślenia oraz pewnym poziomem świadomości prawnej, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wążąc ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (tak też Sąd Najwyższy w licznych orzeczeniach, np. z dnia 19 czerwca 2001 roku, II UKN 423/00, OSNP 2003/5/137). Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, iż sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Natomiast zarzut dowolnego i fragmentarycznego rozważenia materiału dowodowego wymaga dla swej skuteczności konkretyzacji, i to nie tylko przez wskazanie przepisów procesowych, z naruszeniem których apelujący łączy taki skutek, lecz również przez określenie, jakich dowodów lub jakiej części materiału zarzut dotyczy, a ponadto podania przesłanek dyskwalifikacji postępowania sądu pierwszej instancji w zakresie oceny poszczególnych dowodów na tle znaczenia całokształtu materiału dowodowego oraz w zakresie przyjętej podstawy orzeczenia. Apelująca - stawiając zarzut przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów wobec braku przyjęcia, iż H. K. złożyła w pozwanej Spółdzielni wniosek o refundację wypoczynku - tym wymogom nie sprostała. Z tych też względów, ustalenia poczynione przez Sąd Rejonowy w tym przedmiocie nie mogą być kwestionowane.

W przedstawionych okolicznościach sprawy pozostałe zarzuty apelacji powódki nie mogą być uznane za uzasadnione. Skoro bowiem powódka wniosku o refundację wypoczynku z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych nie złożyła, zbędnym jest rozważanie na jakich zasadach i na podstawie którego regulaminu (obowiązującego u nowego czy dotychczasowego pracodawcy) wypłata tych środków powinna nastąpić. Jedynie dla porządku jeszcze raz wspomnieć należy, iż warunki przyznawania świadczeń z Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych nie stanowią elementu indywidualnych warunków pracy i płacy, których pracodawca przejmujący jest zobligowany przestrzegać dopóki nie

zostaną one zmienione w drodze porozumienia lub wypowiedzenia warunków pracy i płacy. Świadczenia socjalne nie są elementem stosunku pracy. Ze środków tych finansuje się bowiem wyłącznie działalność socjalną pracodawcy, czyli świadczenia nie wynikające z warunków wynagradzania za pracę oraz niezależne od wyników i jakości wykonywanej przez pracownika pracy.

W konsekwencji powyższego, za chybiony należy uznać zarzut naruszenia art. 8 kp wobec oddalenia powództwa w sytuacji, gdy sprzeciwiają się temu zasady współzycia społecznego, naruszone przez pozwanych, takie jak m. in.: obowiązek równego traktowania pracowników i zakaz dyskryminacji zwłaszcza w kontekście udzielanych powódce informacji, że w związku z przejściem części zakładu pracy na podstawie przepisu art. 23 ¹k.p. u nowego pracodawcy obowiązywać będą dotychczasowe warunki pracy, po czym powódka mogła wnioskować, iż świadczenia socjalne będą wypłacane na dotychczasowych zasadach.

Podkreślenia wymaga, iż zgodnie z art. 8 kp nie można czynić ze swego prawa użytku, który byłby sprzeczny ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub zasadami współzycia społecznego. Takie działanie lub zaniechanie uprawnionego nie jest uważane za wykonywanie prawa i nie korzysta z ochrony.

Cytowany przepis dotyczy więc jedynie sytuacji, gdy podmiot dochodzący realizacji swojego prawa podmiotowego nadużywa go, przez to, że czyni z niego użytek sprzeczny z jego społeczno-gospodarczym przeznaczeniem lub zasadami współzycia społecznego. Warunkiem zastosowania rozważanego przepisu jest zatem posiadanie prawa przez ten podmiot (powoda). Skoro więc, zaskarżone orzeczenie opiera się na uzasadnionym twierdzeniu, że powódce nie przysługiwało dochodzone prawo (roszczenie o wypłatę świadczenia socjalnego), to odwołanie się do art. 8 k.p. jest bezprzedmiotowe. (uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 3 września 2013 r. I PK 33/13 Legalis Numer 830610).

Ponadto należy mieć na względzie, iż zasady współzycia społecznego nie mogą stanowić podstawy roszczeń pracowniczych (wyr. SN z 8.6.1999 r., I PKN 96/99, OSNAPIUS 2000, Nr 16, poz. 615). Przepis art. 8 k.p. nie kształtuje praw podmiotowych, nie zmienia i nie modyfikuje praw, jakie wynikają z innych przepisów prawa. Przepis ten upoważnia jedynie sąd do oceny, w jakim zakresie, w konkretnym stanie faktycznym, działanie lub zaniechanie uprawnionego nie jest uważane za wykonywanie jego prawa i nie korzysta z ochrony prawnej (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 lipca 2009 r. I PK 48/09 LEX nr 529757). Z tych też względów wskazany zarzut podniesiony przez stronę apelującą nie mógł prowadzić do przyznania powódce dochodzonego przez nią świadczenia.

W ocenie Sądu Okręgowego znamienne również jest, że strona powodowa nie wskazała na czym polegać miałyby zachowanie pozwanej Spółdzielni, któremu należałoby odmówić ochrony. Tymczasem stosowanie art. 8 k.p. pozostaje zawsze w nierozłącznym związku z całokształtem okoliczności konkretnej sprawy. Norma art. 8 k.p. oznacza pozbawienie danego podmiotu możliwości korzystania z prawa, które mu w świetle przepisów prawa przedmiotowego przysługuje. Prowadzi to więc zawsze do osłabienia zasady pewności prawa i przełamuje domniemanie korzystania z prawa w sposób zgodny z zasadami współzycia społecznego i jego społeczno-gospodarczym przeznaczeniem. Z tego względu zastosowanie przez sąd konstrukcji nadużycia prawa jest dopuszczalne tylko wyjątkowo i musi być zgodne z ustalonym stanowiskiem orzecznictwa i doktryny prawa, szczegółowo uzasadnione. Uzasadnienie to musi wykazać, że w danej indywidualnej i konkretnej sytuacji, wyznaczone przez obowiązujące normy prawne typowe zachowanie podmiotu korzystającego ze swego prawa, jest ze względów moralnych, wyznaczających zasady współzycia społecznego, niemożliwe do zaakceptowania, ponieważ w określonych, nietypowych okolicznościach zagraża podstawowym wartościom, na których opiera się porządek społeczny i którym prawo powinno służyć (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 28 listopada 2013 r. III APa 22/13 LEX nr 1409107).

Pozwana Spółdzielnia przejmując nowych pracowników, wbrew twierdzeniom apelacji powódki, nie wprowadziła jej w błąd ani nie złamała obowiązku równego traktowania i zakazu dyskryminacji. To pozwany (...) (...) informował, że wypłata środków z funduszu świadczeń socjalnych nastąpi na niezmienionych zasadach, jednakże wypłaty świadczenia od tego podmiotu powódka się nie domagała. Wskazać także należy iż H. K. w zakresie stosowania postanowień regulaminu Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych była traktowana tak samo jak wszyscy inni pracownicy

pozwanej Spółdzielni. Podnoszony zaś w apelacji obowiązek stosowania w stosunku do niej zapisów regulaminu Funduszu Świadczeń Socjalnych dotychczasowego pracodawcy tj. (...) (...) (jak już podnoszono) nie wynika zaś z żadnych powszechnie obowiązujących przepisów prawa ani porozumień zawartych między tymi podmiotami. Twierdzenia apelacji powódki i w tym zakresie okazały się zatem nietrafne.

Reasumując - w kontekście powyższych rozważań - Sąd Okręgowy przyjął, iż prezentowana w obu apelacjach argumentacja jest chybiona i jako taka nie może się ostać. Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie i trafnie wywiódł na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego, iż obowiązek wypłaty świadczeń z Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych za rok (...). wystąpił w stosunku tylko do jednej z powódek - U. Z. (1) i obciąża on wyłącznie pozwaną (...) (...) (...) Centrum (...) w Ł..

Zaskarżone orzeczenie w pełni zatem odpowiada prawu.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy, zgodnie z treścią art. 385 k.p.c. oddalił obie apelacje, jako bezzasadne.

O zwrocie kosztów zastępstwa procesowego za II instancję orzeczono, biorąc pod uwagę zgłoszony w tym przedmiocie wniosek pozwanej Spółdzielni (...) w K., zgodnie z art. 98 k.p.c. a także § 12 ust. 1 pkt 1 oraz § 11 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 6 pkt.2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. 2013 r., poz. 490 j.t.).